

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205210
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6718205210.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálová a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcov 1/ P. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XX, XXX XX K., X/ Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, XXX XX K., 3/ Q.. T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. R. M. XXX/XX, XXX XX K., 4/ C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. rad XXX/XX, XXX XX K., 5/ C. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. XX, 6/ V.. A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/X, XXX XX K., 7/ V.. Q. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. M. XX, 8/ V.. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. M. XX, 9/ V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom, N. V. XXXX/XX, XXX XX K., XX/ V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. M. XX, 11/ V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/X, XXX XX K., 12/ V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/X, XXX XX K., 13/ N. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. XXX, 14/ W.. R. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. rad XXXX/X, XXX XX K., 15/ W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, XXX XX K., 16/ T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XXX/X, XXX XX F., 17/ B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. A. XX, 18/ C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. M. XXXX/XX, XXX XX D. a 19/ M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F., všetci zast. HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Prieľohy 1012/1C, 010 07 Žilina, IČO: 47 249 722, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (antidiskriminačná žaloba) a náhradu škody o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 7C/14/2019-714 z 26.10.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v znení výrokov („I. Súd určuje, že žalovaný od 01.07.2017 do 31.01.2019 v banskobystrickom kraji porušoval zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu žalobcov k príslušníkom policajného zboru Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A. s príspevkom na bývanie vo výške 120,- € mesačne, čím zasiahol do práva žalobcov na priznanie rovnakého príspevku na bývanie. II. Žalovaný je povinný zaplatiť každému zo žalobcov zvlášť sumu 1.900,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá. IV. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania“) súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, ktorou sa žalobcovia voči žalovanému domáhali určenia, že v období od 01.07.2017 do 31.07.2020 žalovaný porušoval zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru služobne zaradeným vo funkcii vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista pôsobiacim na útvare Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v banskobystrickom kraji tým, že im bol personálnym rozkazom nadriadeného priznaný podľa § 141a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže

Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 17/2008 príspevok na bývanie iba vo výške 20,- € oproti sume príspevku na bývanie priznanej iným príslušníkom Policajného zboru na útvare Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorým sa príspevok na bývanie vypláca vo výške 150,- € mesačne s odôvodnením, že rozlišovacím prvkom pre výšku príspevku na bývanie je služobné zaradenie policajta na tom ktorom útvare a miesto výkonu štátnej služby. Žalovaný sa takýmto určovaním výšky príspevku na bývanie dopúšťa diskriminačného konania v oblasti, v ktorej je diskriminácia zakázaná (v oblasti pracovnoprávných vzťahov), v ktorých žalovaný vystupuje ako zamestnávateľ žalobcov. Určením výšky príspevku na bývanie v rozpore s § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a podľa článku 18 ods. 9 nariadenia č. 17/2008 porušuje žalovaný zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Pre účely vyhodnotenia konania žalovaného podľa antidiskriminačného zákona za kľúčové žalobcovia považovali, že obe skupiny policajtov vykonávajú svoju pracovnú činnosť v rámci banskobystrického kraja, z tohto dôvodu je na obe skupiny policajtov kladená rovnaká finančná záťaž súvisiaca so zabezpečením ubytovania v banskobystrickom kraji, je preto diskriminačné podmieňovať priznanie príspevku na bývanie v maximálne prípustnej výške aj služobným zaradením policajta u konkrétneho útvaru, keďže služobné zaradenie policajta nemá žiadny vplyv na zníženie či zvýšenie nákladov súvisiacich so zabezpečením ubytovania. Konaním žalovaného vznikla žalobcom nevýhoda spočívajúca v priznaní nižšieho príspevku na bývanie. Táto nevýhoda je v kauzálnej súvislosti so samotným diskriminačným dôvodom, ktorý v konkrétnom prípade predstavuje služobné zaradenie jednotlivých policajtov u konkrétneho útvaru (iné postavenie). Konaním žalovaného boli žalobcovia ukrátení o vyplatenie príspevku na bývanie vo výške 130,- € mesačne. Z tohto dôvodu sa voči žalovanému domáhali nahradenia škody vo výške 4 680,- € každý zvlášť, ktorá predstavuje násobok sumy 130,- € nevyplateného príspevku na bývanie za obdobie od 01.07.2017 do 31.07.2020.

1.1 K námietke žalovaného o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitimácie súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor. Ministerstvá sú podľa § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. právnické osoby, ktoré môžu byť samostatne žalované v občianskom súdnom konaní. V § 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, Policajný zbor je podriadený ministrovi. Ak sú žalobcovia príslušníkmi Policajného zboru a žalovaný je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor, žaloba bola uplatnená proti vecne pasívne legitimovanému subjektu.

1.2 Za nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie aj argumentáciu žalovaného o nedostatku právomoci všeobecného súdu konať o uplatnenej žalobe s tým, že vo veci by mal rozhodovať krajský súd v rámci správneho súdnictva. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhajú ochrany pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona v súvislosti s výkonom služobného pomeru policajta. Existenciu takéhoto sporu predpokladá zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) v § 307 a nasledujúce. Takýto druh sporu prejednávajú a rozhodujú sudy v civilnom sporovom konaní. Okolnosť, že žalobcovia nevyužili možnosť domáhať sa ochrany v zmysle správneho súdnictva nie je prekážkou konania o žalobe v antidiskriminačnom spore. Okresný súd mal právomoc a príslušnosť vo veci konať a rozhodnúť.

1.3 Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že útvarmi policajného zboru zriadenými ministrom vnútra Slovenskej republiky v banskobystrickom kraji sú Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v A. A. a Riaditeľstvo hraničnej a cudzinskej polície A. A.. Žalobcovia 1/ až 17/ a žalobca 19 sú zaradení na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. (ďalej aj „OO PZ“), odbor poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo D. (ďalej aj „OR PZ“) a žalobca 18/ je zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru A. M., odbor poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D. nad S. v stálej štátnej službe a pôsobia vo funkciách starší referent a referent a ich služobným úradom je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Z personálnych rozkazov riaditeľa OR PZ vo D. a riaditeľa OR PZ v D. nad S. zistil, že žalobcom bol podľa § 141a ods. 1 a článku 18 ods. 1, ods. 6 písm. c) a ods. 9 nariadenia ministra vnútra SR č. 17/2008 priznaný príspevok na bývanie vo výške 20,- € mesačne dňom 01.07.2017. Proti personálnym rozkazom o priznaní príspevku na bývanie vo výške 20,- € sa žalobcovia odvolali, avšak riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A. ako oprávnený orgán v zmysle § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. svojím rozhodnutím odvolania žalobcov zamietol a napadnuté rozhodnutia (personálne rozkazy) potvrdil. Na dopyt súdu žalovaný v podaní z 26.08.2020 oznámil, že na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A. vykonávajú štátnu službu aj policajti zaradení

do skupín príspevku na bývanie podľa článku 18 ods. 4 a 5 nariadenia č. 17/2008, ktorým bol priznaný príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019 vo výške 120,- € a 70,- € mesačne.

1.4 Žalovaný sa v spore bránil aj tým, že antidiskriminačný zákon umožňuje poškodenej osobe za splnenia určitých podmienok domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, neumožňuje však poškodenej osobe domáhať sa náhrady vecnej či inej škody. Príspevok na bývanie je ex lege nenáročnou časťou služobného príjmu, účelom ktorého je zabezpečiť doplnenie útvarov a ich stabilizáciu vzhľadom na konkrétny počet neobsadených miest, najmä tých, kde sú vysoké požiadavky na náročnosť práce z dôvodu kriminality, vysoké požiadavky na odbornosť a vzdelanie policajta. Príspevok na bývanie slúži zároveň aj ako motivácia policajtov zotrvať na týchto miestach. Zákonodarca ponechal možnosť upraviť podrobnosti príspevku na bývanie ministromi v internom predpise. Interným predpisom vo vzťahu k policajtom je nariadenie ministra vnútra SR č. 17/2008, ktorý upravuje príspevok na bývanie v článku 18 súladne so zákonom č. 73/1998 Z. z. O diskriminačné konanie podľa názoru žalovaného by mohlo ísť jedine v prípade, ak by u policajtov zaradených na OO PZ K. v rámci OO PZ alebo v porovnaní s policajtami iných OO PZ bol priznaný rôzny príspevok na bývanie. Keďže všetci žalobcovia majú priznaný rovnaký príspevok ako ostatní policajti iných OO PZ, nemožno hovoriť o diskriminácii žalobcov ani o rozdielnom zaobchádzaní. Rozdielne zaobchádzanie je prípustné, ak je odôvodnené povahovou zamestnania alebo povahou jednotlivých činností v ňom vykonávaných, pričom musí byť primerané a nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ku ktorému smeruje. Žalobcovia sú policajti zaradení v 2. a 4. platovej triede, u ktorých sa vyžaduje stredoškolské vzdelanie. Policajti zaradení vo funkcii vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista na útvare Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sú zaradení v 6. a vyššej platovej triede a vyžaduje sa od nich ukončené vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa. Ide o rôzne skupiny policajtov, na ktoré sú kladené iné kvalifikačné predpoklady, resp. iné požiadavky na vzdelanie. Ich pracovná náplň je rozdielna. Tvrdenia žalobcov o tom, že na účely nediskriminačného priznávania príspevku na bývanie je kľúčová len tá skutočnosť, že obe skupiny policajtov vykonávajú svoju pracovnú činnosť v rámci banskobystrického kraja považuje žalovaný za nesprávny názor. Motivačný a stabilizačný charakter inštitútu príspevku na bývanie podporuje aj postup zákonodarcu, ktorý ustanovenia o príspevku na bývanie zaradil do siedmej časti zákona č. 73/1998 Z. z. s názvom Starostlivosť o policajtov a nie do piatej časti označenej Platové náležitosti a ďalšie náležitosti. Ak boli žalobcovia toho názoru, že nariadenie ministra vnútra č. 17/2008 je v príkrom rozpore so zákonom, mali možnosť podať ústavnú sťažnosť a nie antidiskriminačnú žalobu.

1.5 Po posúdení skutkového stavu podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. a antidiskriminačného zákona dospel súd prvej inštancie k názoru o čiastočnej dôvodnosti žaloby. Podľa § 141a ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2017 do 31.01.2019 bolo možné policajtom v stálej štátnej službe priznať príspevok na bývanie do výšky 232,36 € mesačne, ktorý určil minister (vnútra) v závislosti od miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru. Dňom 1. februára 2019 sa zmenilo ustanovenie § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. tak, že príspevok na bývanie určoval minister (vnútra) v závislosti od miesta výkonu štátnej služby, služobných činností, ktoré policajti vykonávajú, a útvaru jeho služobného zaradenia. Podľa nariadenia ministra vnútra SR o vybraných platových náležitostiach príslušníkov PZ, prikazovanie služby nad základný čas služby v týždni a nariaďovanie služobnej pohotovosti príslušníkom PZ č. 17/2008 v znení účinnom od 01.07.2017 (ďalej len „nariadenie ministra vnútra č. 17/2008“) patril policajtom, ktorý spĺňa podmienky podľa § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. príspevok na bývanie až do výšky 232,36 € mesačne v závislosti od jeho zaradenia v rámci útvarov ministerstva, organizácií a zariadení ministerstva, útvarov Policajného zboru a od miesta výkonu štátnej služby podľa územného a správneho usporiadania Slovenskej republiky. V závislosti od podmienok uvedených v článku 18 ods. 1 nariadenie ministra č. 17/2018 v ďalšom texte zaraďuje policajtov do skupín príspevku na bývanie s označením A, B, C, D a spresňuje, v akej výške patrí policajtom zaradeným do skupín A, B, C, D príspevok na bývanie. Príspevok na bývanie vo výške 150,- € podľa článku 18 ods. 9 nariadenia ministra č. 17/2008 sa v personálnom rozkaze priznával vyšetrovateľom, starším vyšetrovateľom a starším vyšetrovateľom špecialistom zaradeným na útvare ministerstva vnútra. Policajtom zaradeným na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru vo funkcii vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista bol priznávaný príspevok iba vo výške 120,- €. Žalobcom bol podľa tabuľky v článku 18 ods. 9 nariadenia ministra č. 17/2008 priznávaný príspevok vo výške 20,- € ako policajtom patriacim do skupiny C v rámci útvaru OR PZ.

1.6 Súd prvej inštancie vysvetlil, že zásada rovnakého zaobchádzania je bližším premietnutím práva na rovnaké zaobchádzanie, ktoré je zakotvené v článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 3 ods. 1 a článku 4 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, že zákaz diskriminácie, resp. konanie, ktoré možno považovať za diskrimináciu upravuje antidiskriminačný zákon v § 2 ods. 1 a v § 2a ods. 1. Zákaz diskriminácie a zásada rovnakého zaobchádzania sa vzťahujú na každého, čo

znamená, že každý je povinný zaobchádzať s každým rovnako bez ohľadu na možné rozdiely a odlišnosti prameniace v ľudskej prirodzenosti. Pojem „iné postavenie“ uvedené v § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona ako dôvod zákazu diskriminácie nemožno stotožniť s nijakou jednoznačne určenou hodnotou alebo záujmom, možno ho aplikovať na fyzické aj právnické osoby. Iné postavenie má povahu ústavného splnomocnenia na rozšírenie dôvodov ochrany pred diskrimináciou. Formy diskriminácie sú definované v § 2a antidiskriminačného zákona. Zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru rovnako v § 2a zaručuje práva ustanovené týmto zákonom všetkým občanom pri vstupe do štátnej služby a policajtom pri vykonávaní štátnej služby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou zákonom č. 365/2004 Z. z. s tým, že ak sa občan pri vstupe do štátnej služby alebo po jej skončení alebo policajt domnieva, že jeho právo alebo právom chránený záujem bol dotknutý nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej antidiskriminačným zákonom. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovia namietajú porušenie zákazu diskriminácie v pracovnoprávnom vzťahu, teda v oblasti spadajúcej do problematiky, na ktorú sa vzťahuje antidiskriminačný zákon. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2017 do 31.01.2019, podľa ktorého sa príspevok na bývanie určoval iba v závislosti od miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru súd prvej inštancie uzavrel, že okrem podmienky miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru nebolo do 31.01.20219 možné zohľadniť žiadne iné kritériá na priznanie príspevku na bývanie, než rozdielnosť charakteru činnosti útvarov PZ a jeho sídlo. Čo do diferenciacie medzi policajtmi rozlišujúcim faktorom bol charakter činnosti útvaru, kde policajt vykonáva štátnu službu. Útvar bol základnou a jedinou rozlišovacou jednotkou na účely príspevku na bývanie. Nariadenie ministra vnútra č. 17/2008 v článku 18 ods. 1 upravovalo, že policajtov, ktorý spĺňa podmienky podľa § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. patrí príspevok na bývanie až do výšky 232,36 € mesačne v závislosti od jeho zaradenia v rámci útvarov ministerstva, organizácií a zariadení ministra, útvarov Policajného zboru a od miesta výkonu štátnej služby podľa územného a správneho usporiadania Slovenskej republiky, ale zároveň v článku 18 ods. 2 zaraďoval policajtov do skupín príspevku na bývanie A, B, C, D v závislosti od výkonu funkcie a služobných činností. Po novele zákona č. 73/1998 Z. z. uskutočnenej zákonom č. 6/2019 s účinnosťou od 1. februára 2019 sa už príspevok na bývanie určoval nielen v závislosti od miesta výkonu štátnej služby a útvaru jeho služobného zaradenia, ale sa pridalo ďalšie kritérium a to služobné činnosti, ktoré policajt vykonáva. Do prijatia zákona č. 6/2019 Z. z. nariadenie ministra č. 18/2008 ako podzákonný právny predpis bez akéhokoľvek zákonného splnomocnenia diskriminačne znevýhodňovalo žalobcov. Antidiskriminačný zákon okrem výslovne vopred zadaných diskriminačných dôvodov rozlišuje dôvody aj o „iné postavenie“. Rozlišujúcim prvkom „iné postavenie“ v zmysle nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 do prijatia novely zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru s účinnosťou od 01.02.2019 bolo odlišné funkčné zaradenie žalobcov s odkazom na popis ich služobnej činnosti. Nariadenie ministra vnútra č. 17/2008 ako podzákonný právny predpis nebolo do novelizácie ustanovenia § 141a ods. 2 (do 31.01.2019) v súlade so zákonom o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a antidiskriminačným zákonom, keď bez zákonného splnomocnenia nedôvodne zvyhodňovalo príslušníkov Policajného zboru pracujúcich na tom istom útvare na základe ich pracovného zaradenia (funkcie). Diskriminácia spočívala v rozdielnej výške priznaných príspevkov na bývanie podľa článku 18 nariadenia ministra č. 17/2008. Žalobcovia boli v čase od priznania príspevku na bývanie personálnym rozkazom dňa 01.07.2017 do novelizácie zákona č. 73/1998 Z. z. s účinnosťou od 01.02.2019 v jasne špecifikovanom inom postavení v porovnaní s osobou komparátora, pričom toto postavenie im spôsobilo nedôvodnú a nelegitímnu nevýhodu. Rozlišujúcim prvkom iného postavenia v danom prípade bolo odlišné funkčné začlenenie jednotlivých príslušníkov Policajného zboru pracujúcich na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A., na ktorom vykonávajú štátnu službu aj žalobcovia. Iným príslušníkom Policajného zboru zaradeným na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v A. A. bol priznaný príspevok na bývanie vo výške 120,- € mesačne. Súd prvej inštancie konštatoval, že neobstojí procesná obrana žalovaného, že rozdielnosť v určení výšky príspevku na bývanie je oprávnený cieľ v oblasti rezortnej politiky žalovaného a ide o prípustné rozdielne zaobchádzanie podľa ustanovenia § 8 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Zo znenia ustanovenia § 8 ods. 1 antidiskriminačného zákona vyplýva, že podmienkou prípustného rozdielného zaobchádzania môžu byť povaha pracovných a iných činností vykonávaných v zamestnaní, prípadne povaha okolností, ktoré sprevádzajú tieto činnosti, pričom dôvod rozdielného zaobchádzania je skutočnou a rozhodujúcou požiadavkou pre zamestnanie a sledujú cieľ, resp. určitý oprávnený záujem, ktorý musí legitímny a primeraný. Žalovaný nepreukázal v konaní, že nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, domnienku diskriminačného konania nevyvrátil a svoje tvrdenia, že jeho konanie sledovalo oprávnený záujem, bolo objektívne odôvodnené, primerané a nevyhnutné na

dosiahnutie takéhoto záujmu, nepreukázal. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie vyhovel žalobe a určil, že žalovaný v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 porušoval zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu žalobcov k príslušníkom Policajného zboru zaradeným na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A., ktorým bol vyplácaný príspevok na bývanie vo výške 120,- € mesačne, čím zasiahol do práva žalobcov na priznanie rovnakého príspevku na bývanie. Za obdobie po 1. februári 2019, kedy zákon rozšíril podmienky, za akých možno policajtom v stálej štátnej službe priznať príspevok na bývanie a to aj po zohľadnení služobných činností, ktoré policajti vykonávajú, už nie je možné konštatovať nedôvodnosť priznania rozdielnej výšky príspevku na bývanie v závislosti od funkčného zaradenia a náplne práce policajta, z tohto dôvodu bola žaloba v časti o uloženie povinnosti žalovanému upustiť od protiprávneho stavu a napraviť protiprávny stav priznaním rovnakého príspevku na bývanie ako bol priznaný príslušníkom Policajného zboru služobne zaradeným vo funkcii vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista pôsobiaci na útvare Ministerstva vnútra SR v banskobystrickom kraji aj za obdobie po 01.02.2019 zamietnutá.

1.7 K pohľadávke žalobcov uplatňovanej v tomto konaní súd prvej inštancie uviedol, že antidiskriminačný zákon uvádza len demonštratívne prostriedky ochrany voči diskriminácii. Okrem v antidiskriminačnom zákone uvedených prostriedkov ochrany možno využiť aj všeobecné prostriedky ochrany podľa civilného práva. Podľa generálnej prevenčnej povinnosti je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám. Ak niekto poruší danú povinnosť, je povinný vzniknutú škodu nahradiť. Osoba, ktorej vznikla škoda konaním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania má právo okrem práv uvedených v § 9 antidiskriminačného zákona na náhradu škodu. Ide o právo majetkovej povahy, kde sa škoda chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným akvivalentom, t. j. peniazmi a napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia. V dôsledku diskriminačného konania žalovaného vznikla žalobcom ujma v ich majetkovej sfére nepriznaním príspevku na bývanie v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 vo výške priznanej osobám komparátora - príslušníkom Policajného zboru zaradených (v banskobystrickom kraji) do skupín príspevku na bývanie podľa článku 18 ods. 4 a 5 nariadenia ministra č. 17/2008, ktorým bol priznaný príspevok na bývanie vo výške 120,- € mesačne. Z tohto dôvodu vyhovel súd žalobe v časti uplatneného nároku vo výške 1 900,- € pre každého zo žalobcov zvlášť, t. j. v sume rovnajúcej sa príspevku na bývanie, ktorá im mala byť v prípade rešpektovania zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným v súlade v tom čase platným a účinným znením zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru priznaná (19 mesiacov x 100,- €) ako rozdiel do príspevku na bývanie 120,- €, keď žalobcom bol vyplácaný príspevok na bývanie iba vo výške 20,- €. Nárok na náhradu škody v takejto výške vznikol žalobcom podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“). Žalobu na náhradu škody vo zvyšku za obdobie od 01.02.2019 do 31.07.2020 súd prvej inštancie zamietol.

1.8 S ohľadom na čiastočný úspech strán sporu v konaní rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním obe strany sporu.

3. Žalobcovia s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku tvrdili, že žalobe malo byť vyhovené v celom rozsahu. Za podstatu sporu označili dlhodobé porušovanie právnej povinnosti žalovaným dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v zmysle § 2, § 3 a § 6 zákona č. 365/2004 Z. z. antidiskriminačného zákona v spojení s § 2a zákona č. 73/1998 Z. z. Porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným spočíva v tom, že žalovaný nelegitímne priznáva a vypláca rozličné výšky príspevku na bývanie policajtom žijúcim v rovnakom kraji v zmysle § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s článkom 18 nariadenia ministra vnútra SR č. 17/2008. Policajtom zaradeným podľa nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 do skupiny A pôsobiacim na útvare Ministerstva vnútra SR vypláca žalovaný najvyšší prípustný príspevok na bývanie v banskobystrickom kraji vo výške 150,- € mesačne. Práve policajtov zaradených na útvare Ministerstva vnútra SR považujú žalobcovia za osoby komparátorov z dôvodu, že sa s týmito osobami žalobcovia nachádzajú v rovnakej situácii spočívajúcej v rovnakých, resp. porovnateľných nákladoch na bývanie v banskobystrickom kraji. Pre účely priznávania príspevku na bývanie je podľa žalobcov kľúčová práve tá skutočnosť, že obe skupiny policajtov vykonávajú svoju činnosť v rámci banskobystrického kraja a preto je na nich kladená rovnaká finančná záťaž súvisiaca so zabezpečením ubytovania. Príspevok na bývanie má slúžiť na čiastočnú kompenzáciu nákladov na bývanie, z tohto dôvodu sú nelegitímne a neprímerané podmienky určené aj zákonom č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2019 definované ako vykonávanie služobných činností a útvary jeho služobného zaradenia.

3.1 Za vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku označili žalobcovia arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorá mala za následok nesprávne právne posúdenie veci. Súdu prvej inštancie vytýkali, že nevysvetlil svoje úvahy, ktoré ho viedli k iba čiastočnému vyhoveniu žalobe. Rozsudok neobsahuje relevantné vysvetlenie, prečo určil súd prvej inštancie porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným len do obdobia 31.01.2019, z akého zákonného ustanovenia pri takomto rozhodnutí súd prvej inštancie vychádzal a prečo ho v okolnostiach prípadu žalobcov vyložil práve zvoleným spôsobom. Zostalo tiež nevysvetlené, prečo za osoby komparátorov v súlade s návrhom žalobcov nepovažoval súd prvej inštancie príslušníkov Policajného zboru zaradených na útvare Ministerstva vnútra SR v Banskej Bystrici (konkrétne Národná kriminálna agentúra), ktorí poberajú v rovnakej územnej lokalite príspevok na bývanie vo výške 150,- € mesačne, ale policajtov zaradených na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A. s výškou príspevku na bývanie 120,- € mesačne. Arbitrárnosť rozsudku spočíva i v tom, že súd prvej inštancie opomenul princíp obráteného dôkazného bremena v antidiskriminačných sporoch vyjadrených v § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona. V bode 53 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie neunesol obrátené dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach, že nepreukázal, že sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nedopúšťa, z čoho žalobcovia vyvodzujú, že žalovaný jednoznačne po celú žalovanú dobu voči nim konal diskriminačne a porušil zákon. Súd prvej inštancie opomenul, že je povinný rozhodovať len na základe zákona a v jeho rozsahu a nie podľa svojej svojvôle a vlastného ničím nepodloženého a riadne neodôvodneného právneho názoru.

3.2 Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku odôvodňujú žalobcovia tým, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhnutý dôkaz výsluch Q. M. H., ktorý bol rozhodný pre zistenie rozhodujúcich skutočností ohľadom výšky príspevku na bývanie, ktorý bol navrhnutému svedkovi priznaný, ako i nákladov na jeho bývanie, ktoré musí v rámci banskobystričského kraja vynaložiť a údajného motivačného charakteru príspevku na bývanie. Svedok JUDr. M. H. je vo vzťahu k žalobcom osobou komparátora, ktorá je nelegitímne zvýhodnená diskriminačným konaním žalovaného s výškou príspevku na bývanie 150,- € mesačne.

3.3 Ak súd prvej inštancie určil, že žalovaný len v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 porušoval zásadu rovnakého zaobchádzania, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p. V čase podania žaloby bol príspevok na bývanie určovaný v § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v závislosti od miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru. S účinnosťou od 1. februára 2019 došlo k zmene tohto zákonného ustanovenia tak, že príspevok na bývanie určuje minister v závislosti od miesta výkonu štátnej služby, služobných činností, ktoré policajt vykonáva a útvaru jeho služobného zaradenia. V dôvodovej správe k zákonu č. 6/2019 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 01.02.2019 zmenilo a doplnilo ustanovenie § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. je ako dôvod zmeny uvedené iba to, že sa navrhuje prihliadať aj na služobné činnosti, ktoré policajt vykonáva, útvary jeho služobného zaradenia. Touto zmenou sa zákonodarca nesnažil napraviť stav vyvolaný porušením zásady rovnakého zaobchádzania, len dodatočne špecifikoval pôvodne používaný a dovtedy bližšie neobjasnený pojem „charakter činnosti útvaru“. I keď po 1. februári 2019 zákon č. 73/1998 Z. z. za jeden z predpokladov pre priznanie príspevku na bývanie určuje aj služobné činnosti, ktoré policajt vykonáva neznamená to, že určenie výšky príspevku na bývanie podľa týchto podmienok nie je diskriminačné. Žalobcovia poukázali na vyjadrenie samotného žalovaného na pojednávaní dňa 28.09.2020 pred okresným súdom, ktorý v zásade uznal existenciu diskriminačného zákonného ustanovenia pred i po novele zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru slovami: „Máme za to, že ak by súd priznal pred účinnosťou novely diskrimináciu, musel by aj po účinnosti. V podstate máme za to, že sa nič nezmenilo.“. Žalobcovia tvrdia, že novela zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nenapravila protiprávny a diskriminačný stav a žalovaný sa aj naďalej po novele ustanovenia § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dopúšťa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania. Ak má príspevok na bývanie slúžiť čiastočnej kompenzácii nákladov na bývanie, jedinou legitímnou a primeranou podmienkou pre určenie výšky príspevku na bývanie je miesto výkonu štátnej služby. Súd prvej inštancie v bode 51 odôvodnenia nesprávne konštatoval, že „rozišujúcim prvkom iného postavenia v tomto prípade do prijatia novely zákona o štátnej službe príslušníkov PZ s účinnosťou od 01.02.2019 bolo odlišné funkčné zaradenie žalobcov s odkazom na popis ich služobnej činnosti“, keď zákon o štátnej službe príslušníkov PZ ani článok 18 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 do dátumu 01.02.2019 za podmienky pre priznanie tej ktorej výšky príspevku na bývanie neurčoval funkčné zaradenie policajtov a popis ich služobnej činnosti. Do 01.02.2019 boli podmienkou priznania príspevku na bývanie v zmysle § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. charakter činnosti útvaru a v zmysle článku 18 ods. 1 nariadenia

ministra vnútra č. 17/2008 zaradenie v rámci útvarov ministerstva, organizácií a zariadení ministerstva a útvarov Policajného zboru. Podmienka funkčného zaradenia policajtov s odkazom na popis ich služobnej činnosti je práve naopak reflektovaná v ustanovení § 141a ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru po novele účinnej od 01.02.2019; pojem funkčné zaradenie policajtov je podmienkou útvaru služobného zaradenia a popis ich služobnej činnosti je podmienkou služobných činností, ktoré policajt vykonáva. Konštatovanie porušovania zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným uvedené v bode 51 odôvodnenia je preto možné bez ďalšieho aplikovať aj po novele zákona č. 73/1998 Z. z. účinnej od 01.02.2019. Žalobcovia nesúhlasia s určením osoby komparátora súdom prvej inštancie. Za jedinú legitímnu a primeranú podmienku pre určenie výšky príspevku na bývanie považujú miesto výkonu štátnej služby. Právne posúdenie súdu prvej inštancie vzhľadom na jeho určenie porušovania zásady rovnakého zaobchádzania považujú žalobcovia za absolútne nelogické a neodôvodnené. Súd prvej inštancie predsa skonštatoval, že podmienka pre priznanie príspevku na bývanie v tej ktorej výške do novely zákona o štátnej službe - charakter činnosti útvaru - je diskriminačná.

3.4 V dôsledku konania žalovaného vznikla žalobcom škoda vo výške 4 680,- € (u každého zvlášť), ktorá predstavuje nepriznanú a nevyplatenú časť príspevku na bývanie vo výške 130,- € mesačne za obdobie od 01.07.2017 do 31.07.2020. Suma 130,- € je určená ako rozdiel medzi príspevkom na bývanie vo výške 20,- €, ktorý bol žalobcom personálnym rozkazom priznaný a príspevkom na bývanie vo výške 150,- € mesačne priznaný policajtom zaradeným v skupine A nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 17/2008 pôsobiacim na útvare Ministerstva vnútra SR. Nárok na vyplatenie príspevku na bývanie, ak už bol platne a účinne priznaný, je u žalobcov nesporne daný. Pri určovaní výšky a vyplácaní príspevku na bývanie bol žalovaný povinný v celom rozsahu dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania. Keďže sa žalovaný dopustil porušenia tejto právnej povinnosti, je povinný uhradiť žalobcom spôsobenú škodu v celom rozsahu 4 680,- € pre každého zvlášť.

3.5 Žalobcovia nesúhlasia s výrokom súdu prvej inštancie o nároku strán sporu na náhradu trov konania. Okrem tvrdenia, že žalobe malo byť vyhovené v celom rozsahu a v tej súvislosti priznaný žalobcom aj nárok na náhradu trov konania v plnej výške žalobcovia tvrdia, že i pri výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe žalobcov vyhovené iba čiastočne, je potrebné žalobcov považovať za úspešnejšiu stranu v spore. V napadnutom rozsudku absentuje jasné a presvedčivé odôvodnenie postupu súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepriznaniu nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

3.6 Navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v celom rozsahu vyhovel alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

4. Odvolanie žalovaného proti I., II. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie je odôvodnené odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Dôvodil, že žalobcovia za žalovaného v návrhu na vydanie platobného rozkazu podaného formou elektronického formulára za žalovaného označili Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Nie je pravdou, že elektronický formulár obsahuje vopred predvolené označenie strán sporu a žalobcovia mali možnosť označiť ako žalovaného len štát. Súd vo veci konal so Slovenskou republikou, ktorú ako žalovaného v žalobe označil žalobca. Ešte aj v uznesení č. k. 7C/14/2019-584 z 3. septembra 2020, ktorým rozhodol o pripustení zmeny žaloby za žalovaného označil Slovenskú republiku, v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, napriek tomu rozsudkom uložil povinnosť žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktorý je odlišným subjektom, ktorý má v právnych vzťahoch samotnú procesnú spôsobilosť. V rozsudku súdu prvej inštancie je uvedené, že žalobcovia elektronickým podaním doručeným okresnému súdu 12. mája 2020 uviedli, že žalovaným subjektom v konaní je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, ale jedinou možnosťou, kedy by súd mohol za žalovaného v konaní považovať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky bol postup podľa § 79 C. s. p., kedy by súd rozhodol o pristúpení ďalšieho subjektu na strane žalovaného. Určenie právneho subjektu, ktorý je nositeľom hmotného práva má zásadný význam z hľadiska určenia pasívnej vecnej legitímácie. Pasívna legitímácia účastníka konania je jednou z prvoradých procesných podmienok, ktorej splnenie súd skúma ex offio v každom štádiu konania a na každom stupni. Nedostatok tejto procesnej podmienky je neodstrániteľný. Procesnú subjektivitu účastníkov (spôsobilosť byť účastníkom civilného procesu, spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti) upravuje § 61 C. s. p. ako jednu z hlavných procesných podmienok. Jej predpokladom je hmotnoprávna subjektivita vo význame spôsobilosti mať práva a povinnosti podľa hmotného práva. Splnenie podmienky procesnej subjektivity si súd všíma aj bez návrhu po celý čas konania. Podľa § 60 C. s. p. sú stranami sporu žalobca a žalovaný, ktorí musia disponovať vecnou legitímáciou. Ministerstvo

vnútra Slovenskej republiky bolo zriadené zákonom č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov ako štátna rozpočtová organizácia, ktorej kompetencie sú vymedzené zákonom. Jedná sa o samostatnú právnickú osobu a teda disponuje spôsobilosťou byť účastníkom konania. Ministerstvo vnútra SR je ústredným orgánom štátnej správy, právnickou osobou, ktorá vystupuje v právnych vzťahoch samostatne, má spôsobilosť na práva a povinnosti. Ďalším subjektom, ktorý má v právnych vzťahoch samostatnú procesnú spôsobilosť je štát - Slovenská republika, za ktorú koná príslušný orgán vymedzený zákonom. Bolo nevyhnutné rozlišovať Slovenskú republiku a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako dva rôzne subjekty, ktorých postavenie najmä pasívna či aktívna legitímácia v súdnom spore sa líšia. Osobu, proti ktorej žalobca svoj nárok uplatňuje označuje žalobca. Súd musí jeho voľbu akceptovať. Ak žalobca v žalobe označil subjekt, ktorý z uplatňovaného nároku nie je pasívne vecne legitimovaný, ale je spôsobilý byť účastníkom súdneho konania, nejde o nesprávne alebo nezrozumiteľné podanie, ktoré by predstavovalo vadu tohto podania. V takom prípade musí súd žalobu zamietnuť. Argumentácia žalobcov, že v žalobe ako žalovaného označili Slovenskú republiku, ale v skutočnosti chceli od počiatku žalovať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je absurdný a zjavne účelový. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa nemalo možnosť vyjadriť k žalobe ani k ďalším vyjadreniam žalobcov. Do 03.09.2020 bol za žalovaného označovaný štát a dňa 27.10.2020 doručil Okresný súd Zvolen rozsudok Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky ako žalovanému bez toho, aby bolo rozhodnuté o pristúpení ďalšieho subjektu do konania, voči Slovenskej republike ako žalovanému zastavené konanie a rozhodnuté o trovách, ktoré Slovenskej republike ako žalovanému vznikli.

4.1 K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku žalovaný uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry diskriminácia primárne spočíva v tom, že diskriminovaná osoba je nositeľom určitého znaku. Ak je však daná osoba prenasledovaná z iných dôvodov ako je uvedené v § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona, nejedná sa o diskrimináciu. Za nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie žalovaný považuje jeho záver, že žalovaný sa dopustil vo vzťahu k žalobcom diskriminačného konania a porušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že nimi bolo zaobchádzané neobvyklým spôsobom (diskriminačne) a preto nemohli byť v spore úspešní. Subjektívny názor žalobcov na diskrimináciu ich osoby nie je preukázaním takých skutočností, z ktorých by bolo možné dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. V konaní o antidiskriminačných žalobách musí byť zrejmé, v akom konaní/nekonaní spočíva diskriminácia, či sú týmto konaním/nekonaním naplnené podstatné znaky diskriminácie, či ide o priamu alebo nepriamu diskrimináciu, z akého dôvodu malo dôjsť k diskriminácii, ktorým okamihom malo dôjsť k diskriminácii, resp. k vzniku protiprávneho stavu, či a ako sa dá následok diskriminácie odstrániť/napraviť, či existujú ďalšie osobitosti konkrétneho prípadu. Aby bolo možné na žalovaného preniesť obrátené dôkazné bremeno v zmysle § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, museli by žalobcovia oznámiť také skutočnosti, z ktorých možno usúdiť porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobcovia nepreukázali základné predpoklady, ktoré musia byť splnené pri antidiskriminačných žalobách a preto na žalovaného v tomto konaní dôkazné bremeno neprešlo.

4.2 V napadnutom rozhodnutí absentuje porovnanie s inou osobou, ktorá by bola v porovnateľnej situácii tak ako to vyžaduje § 2 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Príspevok na bývanie je ex lege nenárokovateľnou časťou služobného príjmu, ktorý slúži na zabezpečenie doplnenia útvarov a ich stabilizácie. Zákonodarca ponechal možnosť priznať podrobnosti príspevku na bývanie ministrovi v internom predpise. Podmienky priznania príspevku na bývanie v podrobnostiach upravuje článok 18 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008, ktorý určuje, že sa príspevok na bývanie priznáva policajtom v závislosti od jeho zaradenia v rámci útvarov ministerstva, organizácií a zariadení ministerstva, útvarov Policajného zboru a od miesta výkonu štátnej služby podľa územného a správneho usporiadania Slovenskej republiky. O diskriminačné konanie podľa názoru žalovaného by išlo v prípade, ak by u príslušníkov Policajného zboru zaradených na Obvodnom oddelení K. v rámci tohto obvodného oddelenia Policajného zboru alebo v porovnaní s príslušníkmi Policajného zboru iných obvodných oddelení Policajného zboru bol priznaný príspevok na bývanie v odlišnej výške. Žalobcovia ako aj iní príslušníci Policajného zboru zaradení na obvodných oddeleniach Policajného zboru majú priznanú rovnakú výšku príspevku na bývanie, so všetkými sa zaobchádza rovnako, preto nie je možné hovoriť o diskriminácii žalobcov ani o rozdielnom zaobchádzaní.

4.3 Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasili s dôvodmi jeho odvolania. Opakovali, že od počiatku, ako to vyplýva aj zo skutkového odôvodnenia žaloby, za žalovaného označili svojho zamestnávateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Neurčitosť označenia žalovaného vznikla pri vyplňaní vopred prednastaveného elektronického formulára. Každé podanie a úkon sa v zmysle § 124 ods. 1 C. s. p. v spojení s článkom 11 ods. 1 C. s. p. posudzuje podľa jeho obsahu. Žalobcami označený žalovaný Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je nositeľom spôsobilosti na práva a povinnosti a nositeľom procesnej subjektivity. V konkrétnom prípade nešlo o absolútnu neexistenciu procesnej podmienky ako tvrdí žalovaný, ale o vecnú nesprávnosť žaloby, jej neurčitosť a táto vada podania bola odstrániteľná aj odstránená na výzvu súdu v zmysle § 129 C. s. p. uznesením č. k. 7C/14/2019-481 z 1. apríla 2020 v nadväznosti, na ktorú žalobcovia dňa 11. mája 2020 opravili označenie žalovaného na Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866. Žalobcovia už pred dátumom vykonanej opravy v podaniach adresovaných súdu jednoznačne za žalovaného označovali Ministerstvo vnútra SR, napríklad v podaní zo 16.10.2018 označenom ako Doplnenie žalobného návrhu v reakcii na uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 7C/32/2018-170 z 08.10.2018, taktiež v podaní z 13.12.2018 označenom ako Návrh na pristúpenie ďalších subjektov do konania na strane žalobcu a za žalovaného označili Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky aj žalobcovia v plnomocenstvách udelených spoločnému právnenému zástupcovi pred podaním žaloby. Rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje nie sú príliehavo citované a nedopadajú na rovnaký skutkový stav než je riešený v tomto konaní. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobcov vyzval na odstránenie väd podania, ktoré nie je možné zamieňať s nespĺnením neodstrániteľných alebo odstrániteľných procesných podmienok podľa § 161 C. s. p. Žalovanému nebolo odňaté právo uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ministerstvo vnútra SR od samotného podania žaloby vystupovalo v súdnom konaní na strane žalovaného. Reagovalo na písomné podanie žalobcov, uplatňovalo prostriedky procesnej obrany a útoku a zúčastňovalo sa nariadených pojednávaní. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalovaného, že by ministerstvo vnútra nemalo možnosť vyjadriť sa k žalobe ani k ďalším podaniam žalobcov. Podania Ministerstva vnútra SR boli v oboch prípadoch pripravované a doručované tým istým zástupcom žalovaného JUDr. V. H., čo znamená, že Ministerstvo vnútra SR či už v pozícii subjektu konajúceho za nezrozumiteľne, resp. neurčito označeného žalovaného pred opravou žaloby alebo v pozícii žalovaného riadne uskutočňovalo jemu patriace procesné práva. Tento záver je podporený aj samotným názorom žalovaného uvedeným v jeho odvolaní, kde uvádza, že „žalovaný zastáva názor, že príslušný súd si osvojil tvrdenia žalobcu a neprihliadol na protiargumenty, vyjadrenia, ktoré prezentoval žalovaný v konaní“.

5.1 Argumentáciu žalovaného k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci a nesprávnym skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, ako aj k inej vade konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci označili žalobcovia za chaotickú a nelogickú. Zopakovali, v čom podľa nich spočíva porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným (v neodôvodnenom vyplácaní rozličnej výšky príspevku na bývanie policajtom žijúcim v rovnakom kraji), ktoré skutočnosti súdu prvej inštancie riadne a včas oznámili v súlade s § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona a svoje tvrdenia podporili početnými dôkazmi. Predpoklady, ktorých splnenie žalovaný považuje za rozhodujúce na účely vyhovievania žalobe, resp. na účely tvrdenia žalobcov o diskriminačnom konaní žalovaného sú neprimerane extenzívne a nevyplývajú zo žiadne hmotnoprávneho základu ani s ustálenou judikatúrou. Už len samotné tvrdenie žalovaného v odvolaní, že účelom zákonodarcu bolo, aby príspevok na bývanie slúžil na zabezpečenie doplnenia útvarov a ich stabilizáciu nasvedčuje pravdivosti žalobcami uvádzaných tvrdení, keďže príspevok na bývanie sa v zmysle dôvodovej správy k zákonu o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru priznáva z dôvodu finančnej náročnosti na bývanie a čiastočnej kompenzácie nákladov na bývanie, čo vyplýva aj z gramatického výkladu a samotného označenia tohto príspevku. Preto jedinou legitímnou a primeranou podmienkou pre určenie výšky príspevku na bývanie je miesto výkonu štátnej služby. Na zabezpečenie doplnenia útvarov a ich stabilizácie mal žalovaný využiť iné možnosti a opatrenia, nie tento účel nelegitímne, neprimerane a bezdôvodne subsumovať do príspevku na bývanie. Argumenty žalovaného o neunesení dôkazného bremena žalobcami preto neobstoja a práve žalovaný obrátené dôkazné bremeno v konaní pred súdom prvej inštancie neunesol. Vo vzťahu k jedinému prípustnému prípadu porušovania zásady rovnakého zaobchádzania podľa žalovaného uviedli, že za diskrimináciu sa považuje i tzv. nepriama diskriminácia, ktorou je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou. Aj právo Európskej únie a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uznáva, že rozdielnosť v zaobchádzaní môže mať podobu neprimerane nepriaznivého vplyvu všeobecnej politiky alebo opatrenia, ktoré aj napriek neutrálnej formulácii diskriminujú určitú skupinu.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

7. V priebehu odvolacieho konania doručili žalobcovia odvolaciemu súdu podanie, v ktorom poukázali na navrhovanú novelu zákona č. 73/1998 Z. z. aj v § 141a ods. 1 a 2 tak, že sa suma príspevku na bývanie z 232,36 € má navýšiť na 500,- € a z § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. sa majú vypustiť slová „služobných činností, ktoré policajt vykonáva, a útvaru jeho služobného zaradenia“ s odôvodnením, že pôvodný príspevok na bývanie sa navrhuje viazať výlučne na miesto výkonu štátnej služby, pričom druh služobnej činnosti a útvar služobného zaradenia policajta v rámci kraja budú zohľadňované v novozavedenom motivačnom príspevku, čím žalobcovia mienili poukázať na správnosť ich názoru prezentovaného v konaní pred súdom. Prílohou podania bol aj článok o rozhovore s prezidentom Policajného zboru z februára 2021, v ktorom sa tento vyjadril, že je potrebné zjednotiť príplatky v mestách (rozumej príspevok na bývanie), aby sa nestalo, že policajti, ktorí sedia vedľa seba v kanceláriách, majú rôzne príplatky za ubytovanie.

8. Príslušným súdom na rozhodnutie o odvolaní strán sporu podľa § 34 C. s. p. je krajský súd, ktorý je podľa § 379 C. s. p. viazaný rozsahom odvolania a podľa § 380 ods. 1 C. s. p. odvolacími dôvodmi. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok prihlada odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Na prejednanie odvolania nariaďuje odvolací súd pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C. s. p. vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V prejednávanej veci dôležitý verejný záujem, ktorý by vyžadoval prejednanie vecí na odvolacom pojednávaní tvrdený ani odvolacím súdom zistený nebol. Odvolací súd považuje skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za postačujúci aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, námietku nesprávne zisteného skutkového stavu vznášajú stranami sporu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú, z tohto dôvodu nedopíňal a neopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a vo veci rozhodol vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je v zmysle § 383 C. s. p. viazaný.

8.1 Každá zo strán sporu napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním v časti, ktorej uspela protistrana. Predmetom odvolacieho konania je tak v dôsledku odvolaní strán sporu celý rozsudok súdu prvej inštancie. Z odvolacích dôvodov prípustných podľa § 365 ods. 1 C. s. p. sa uplatňujú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h), v súlade s § 380 ods. 1 C. s. p. skúmal odvolací súd správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie iba s ohľadom na prednášané odvolacie dôvody. Nedostatok procesných podmienok odvolací súd nezistil. Po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania v celom rozsahu dospel odvolací súd k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny vo výroku aj v dôvodoch, na ktoré v podrobnostiach odvolací súd poukazuje a v súlade s § 387 ods. 1, 2 C. s. p. konštatuje správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku aj dôvodoch a vzhľadom na tento záver rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za dostatočne podrobne a zrozumiteľne odôvodnené, pripúšťajúce vecný prieskum rozhodnutia odvolacím súdom. Prvoinštančný súd podľa názoru odvolacieho súdu odpovedal na všetky relevantné otázky pre rozhodnutie vo veci, svoje úvahy vyčerpávajúcym spôsobom ozrejmil, tvrdenia žalobcov o svojvôli sudcu pri rozhodovaní považuje odvolací súd za nepreukázané, prameniace iba z nesúhlasu žalobcov s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie. Žalobcovia pri argumentácii o nespreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozsudku vytrhávajú časti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie z kontextu celého odôvodnenia, ktoré považuje odvolací súd za súladné s § 220 C. s. p. Súd prvej inštancie uviedol v dôvodoch rozhodnutia, čoho sa žalobcovia v konaní domáhali, na základe akých skutočností, aké dôkazy vo veci navrhovali vykonať, ktoré dôkazy vykonal, ktorý dôkaz považoval za nadbytočný, čím sa v konaní bránil žalovaný, uviedol zákonné ustanovenia, podľa ktorých uplatnený nárok a povinnosť žalovaného posúdil, vyporiadal sa s argumentáciou strán v spore, popísal zistený skutkový stav, jeho vyhodnotenie a uviedol svoje právne posúdenie veci.

9. Podstatnou a súdom prvej inštancie riešenou otázkou v spore bolo, či priznanie rozdielnej výšky príspevku na bývanie podľa § 141a ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s nariadením ministra vnútra SR č. 17/2008 v znení účinnom od 01.07.2017 policajtom pracujúcim v Banskobystrickom samosprávnom kraji na rôznych útvaroch Policajného zboru v období od 01.07.2017 do 31.07.2020 je v súlade s § 2a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a antidiskriminačným zákonom alebo je takéto konanie zamestnávateľa žalobcu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou antidiskriminačným

zákonom, na ktorú súd prvej inštancie odpovedal tak, že v období od 01.07.2017 do 31.01.2019, kedy zákon č. 73/1998 Z. z. v § 141a ods. 2 pre účely priznania príspevku na bývanie ministrom vnútra ustanovoval iba dve kritériá a to miesto výkonu štátnej služby a charakter činnosti útvaru v dôsledku aplikácie podzákonného právneho predpisu nariadenia ministra vnútra SR č. 17/2008, ktoré okrem dvoch zákonných kritérií podľa § 141a ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru rozlišoval policajtov pre účely priznania príspevku na bývanie aj z hľadiska ich funkčného zaradenia - od výkonu funkcie a služobných činností, ktoré policajti vykonávajú, boli žalobcovia znevýhodňovaní oproti iným príslušníkom Policajného zboru zaradeným vo funkciách vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru SR v banskobystrickom kraji, v dôsledku čoho im vznikla majetková ujma každému zvlášť vo výške 1 900,- €. Po novelizácii ustanovenia § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. zákonom č. 6/2019 Z. z. sa rozlišovacie kritérium „služobné činnosti, ktoré policajti vykonávajú“ už zaradil medzi zákonné kritériá a od 01.02.2019 už bolo nariadenie ministra vnútra č. 17/2008 súladné so zákonom a ak žalovaný pri priznávaní príspevku na bývanie jednotlivým príslušníkom Policajného zboru postupoval podľa zákona, nedopustil sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobcami uvádzaný text v odvolaní ako časť odôvodnenia v bode 51 v znení „rozlišujúcim prvkom iného postavenia, v tomto prípade do prijatia novely zákona o štátnej službe príslušníkov PZ s účinnosťou od 01.02.2019, bolo odlišné funkčné zaradenie žalobcov s odkazom na popis ich služobnej činnosti“ je potrebné vnímať v kontexte celého odseku 51, kde súd prvej inštancie poukazuje na to, že do novely zákona č. 73/1998 Z. z. uskutočnenej zákonom č. 6/2019 Z. z. s účinnosťou od 01.02.2019 bolo nariadenie ministra vnútra SR ako podzákonný právny predpis v rozpore so zákonom o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru z dôvodu, že diskriminačne znevýhodňovalo žalobcov z dôvodu ich iného postavenia a to výkonu odlišnej funkcie než sú funkcie definované podľa článku 18 ods. 2 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 v skupinách A, B. Práve podzákonná norma nariadenie ministra vnútra SR do 1. februára 2019 nad zákonné kritériá miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru určila tretie kritérium nad rámec zákona bez zákonného splnomocnenia, ktoré malo za následok diskrimináciu žalobcov. S týmto názorom odvolací súd súhlasí (z dôvodov uvedených v ďalšom texte odôvodnenia).

10. Devätnásť žalobcovia splnomocnili dňa 21.06.2018 Advokátsku spoločnosť HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Prielohy 1012/1C, Žilina na zastupovanie a vykonávanie všetkých úkonov vo veci podania antidiskriminačnej žaloby proti žalovanému Ministerstvu vnútra SR, predmetom ktorej je namietanie diskriminačného pridelovania príspevku na bývanie príslušníkom Policajného zboru SR podľa nariadenia ministra vnútra č. 17/2008. Žalobu podávali žalobcovia (ich právny zástupca) prostredníctvom portálu e-žaloby, kde pri údajoch o žalovanom je v predtlačí uvedené: údaje o žalovanom/odporcovi (Štát), kde je zapísaný text Slovenská republika a pri riadku označenie orgánu verejnej moci, ktorý bude za štát konať je uvedené Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, pri adrese/sídle žalovaného/odporcu je znovu predtlačí text Štát a do kolonky k tomuto údaju je dopísané znovu Slovenská republika, k údaju o obci je uvedené Bratislava - Staré Mesto, ulica Pribinova, orientačné číslo 2, čo je adresa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Podľa potvrdenia elektronickej podateľne Okresného súdu Zvolen bola vec zapísaná ako žaloba prvého žalobcu P. T. a spol. proti žalovanému Slovenská republika Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (antidiskriminačná žaloba), ktorá bola zapísaná do nápadu senátu 7C pod sp. zn. 7C/32/2018. Vo výzvach na zaplatenie súdneho poplatku už Okresný súd Zvolen za žalovaného označil: SR - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, mestská časť Staré Mesto. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 7C/32/2018-170 vyzval žalobcov na doplnenie žaloby v časti žalobného návrhu, za aké obdobie žiadajú priznať sumu 130,- € pre každého žalobcu zvlášť (špecifikácia časového obdobia), kde za žalovaného bola označená Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava. V odpovedi na výzvu súdu zo dňa 16.10.2018 na č. I. 174 žalobcovia výslovne uviedli, že dopĺňajú žalobu v ich právnej veci proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, napriek tomu súd prvej inštancie pri ďalších úkonoch spojených s prejednávaním veci za žalovaného označoval Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevšimnúc si vadu v označení žalovaného (či je žalovaným štát alebo ústredný orgán štátnej správy). Ako žalovaného označili žalobcovia Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky aj v ďalšom podaní doručenom Okresnému súdu Zvolen dňa 18.12.2018, ktorým žiadali pripustiť vstup ďalších žalobcov do konania, ku ktorému priložili plnomocnenstvo udelené dvomi občanmi totožnej advokátskej spoločnosti na podanie žaloby a zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 7C/32/2018. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v elektronickej podaní cez portál e-

žaloby označujú sa v predtlačенých kolonkách ako odporca, právnická osoba s názvom Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie k žalobe na výzvu súdu č. k. 7C/32/2018-244 z 28.01.2018, kde za žalovaného bola znovu označená Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Poverenie predložené k žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie podpísané ministerkou vnútra F. B. zo 07.09.2018 bolo vydané mjr. Q.. K. S., nar. XX.XX.XXXX, ktorá v zmysle tohto poverenia bola oprávnená konať za 1. Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi Slovenskej republiky v plnom rozsahu, a po 2. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi Slovenskej republiky v plnom rozsahu. Poverená zamestnankyňa odboru právnych služieb kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky mjr. Q.. K. S. v ďalšej žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie k žalobe namietala zjavnú nedôvodnosť žaloby a postup podľa § 138 C. s. p. (aby súd vyzval žalobcov na späťvzatie žaloby) a tvrdila, že žalobcovia touto žalobou nahrádzajú zmeškaný úkon ochrany proti personálnym rozkazom žalobou podľa Správneho súdneho poriadku. Reakciou zákonnej sudkyne na uvedené tvrdenie bolo postúpenie veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako vecne a kauzálné príslušnému súdu s odôvodnením, že vec patrí do správneho súdnictva. Spor medzi všeobecným civilným súdom a správnym súdom vyriešil Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 14. marca 2019 sp. zn. 1KO/7/2019, kde kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR po zistení, že sa žalobcovia podanou žalobou domáhajú ochrany pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 9 a nasledujúce antidiskriminačného zákona v súvislosti s výkonom štátnej služby príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru konštatoval, že ide o antidiskriminačný spor vychádzajúci zo služobného pomeru žalobcov, na prejednanie ktorého je vecne príslušný Okresný súd Zvolen v prvej inštancii. Najvyšší súd Slovenskej republiky v záhlaví tohto uznesenia za žalovaného tiež označil Slovenskú republiku konajúcu prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, v rozpore s tým už v prípise z 23.04.2019, ktorým zasiela Krajskému súdu v Banskej Bystrici elektronické podania za účelom založenia do súdneho spisu je za žalovaného v spore žalobcov P. T. a spol. označené už Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Po vrátení veci z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Okresný súd Zvolen, kde sa vec zaevidovala pod novou spisovou značkou 7C/14/2019 priložili žalobcovia nové plné moci na zastupovanie spoločnosťou HADBÁBNY a spol., advokátska kancelária, s. r. o., Žilina vo veci podania antidiskriminačnej žaloby proti žalovanému Ministerstvo vnútra SR a sudkyňa poverujúca vyššieho súdneho úradníka vypracovaním rozhodnutia o návrhu žalobcov na pristúpenie ďalších subjektov do konania znovu nepostrehla, že v uznesení č. k. 7C/14/2019-395 z 29.07.2019 je za žalovaného označovaná Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, hoci v iných dokumentoch sa za žalovaného označovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Tá istá chyba je opakovaná v uznesení Okresného súdu Zvolen č. k. 7C/14/2019-399, čo je výzva žalovanému na vyjadrenie k žalobe. Podľa poverenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 3. mája 2018 od tohto času už za Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi Slovenskej republiky mala konať Q.. D. F., ktorá namietla pasívnu vecnú legitimáciu Slovenskej republiky v spore uvádzajúc, že služobným úradom vo vzťahu k žalobcom je jedine Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorého je treba považovať za zamestnávateľa žalobcov, ktorý údajne nemal dodržať zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcom. Napriek rozhodnutiu kompetenčného senátu o vecnej a miestnej príslušnosti Okresného súdu Zvolen konať vo veci bola opätovne namietaná právomoc súdu rozhodnúť o podanej žalobe. Žalobcovia v písomnom podaní z 03.10.2019 doručenom Okresnému súdu Zvolen 07.10.2019 výslovne uviedli, že od počiatku za žalovaného označujú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako svojho zamestnávateľa, čo si mal súd prvej inštancie uvedomiť už po doručení doplnenia žalobného návrhu zo 16.10.2018 alebo návrhu na pristúpenie ďalších subjektov z 13.12.2018, napriek tomu súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné odstraňovať vady žaloby a pokiaľ po námietke nedostatku vecnej pasívnej legitimácie vznesenej žalovaným má súd za to, že je nejasne označovaný žalovaný, je jeho povinnosťou vyzvať podľa § 129 C. s. p. žalobcov na nápravu tohto nedostatku. Takáto výzva zo strany súdu bola adresovaná žalobcom pod č. k. 7C/14/2019-481 z 1. apríla 2020, kde súd prvej inštancie vyzval žalobcov, aby v konkrétnej lehote opravili svoje písomné podanie doručené Okresnému súdu Zvolen dňa 24.09.2018 o riadne označenie žalovaného názvom, adresou sídla, identifikačným číslom a uloženú povinnosť si žalobcovia splnili v podaní označenom ako Oprava žaloby doručenej Okresnému súdu Zvolen 12. mája 2020, kde výslovne uviedli, že v súlade so všetkými dovtedajšími podaniami za žalovaného označujú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava. Pri tomto označení žalovaného je rukou a ceruzkou písaná poznámka zrejme sudkyne, že ide o označenie žalovaného. Aj ďalšia zamestnankyňa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Q.. C. D. bola podľa poverenia z 12. mája 2020 vydaného ministrom vnútra Slovenskej republiky T. V. oprávnená

konať tak za Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi Slovenskej republiky v plnom rozsahu, ktorá sa zúčastnila pojednávania na Okresnom súde Zvolen dňa 23.07.2020 s označením žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Už vo výzve na oznámenie názvov útvarov Policajného zboru zriadených ministrom vnútra SR v banskobystrickom kraji súd prvej inštancie za žalovaného označoval Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a takto bolo vyhotovené aj predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 23.07.2020. I keď je zvuková nahrávka z pojednávania vykonaného Okresným súdom Zvolen dňa 23.07.2020 nekvalitná, je možné vyrozumiť, že v rámci určenia sporných a nesporných skutkových tvrdení strany podľa § 181 ods. 2 C. s. p. sa vyjadroval súd prvej inštancie k právomoci Okresného súdu Zvolen konať vo veci antidiskriminačnej žaloby a pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného považoval za danú, avšak osobitne neriešil spornú otázku, kto od počiatku a práve v deň pojednávania vystupuje v konaní ako žalovaný, či Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky alebo priamo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Túto otázku za spornú na pojednávaní dňa 23.07.2020 neoznačili ani zúčastnené strany a ich zástupcovia. Žalobcovia požiadali dňa 21.08.2020 súd prvej inštancie o pripustenie zmeny žaloby proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a o tomto návrhu rozhodol Okresný súd Zvolen uznesením č. k. 7C/14/2019-584 z 03.09.2020, kde opätovne v rozpore s predchádzajúcimi označeniami žalovaného ako Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je za žalovaného označená Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Z úpravy na doručenie uznesenia na č. k. 588 spisu odvolací súd dôvodí, že toto uznesenie vypracovala vyššia súdna úradníčka na poverenie sudkyne, ktorá bez odstránenia nesprávnosti v označení žalovaného uznesenie podpísala. Aj na zápisnici o pojednávaní z 28.09.2020 je ako žalovaný označený Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, na ktorom už zástupkyňa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zopakovala námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie Slovenskej republiky v tomto spore, ku ktorej sa vyjadril okresný súd v rozsudku o veci samej v bode 2 odôvodnenia, kde oznámil, že žalobcovia upresnili označenie žalovaného a v ďalšom texte, ktorom zdôvodnil procesnoprávnu subjektivitu žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Z toho istého zákona v spojení s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. vyvodil súd prvej inštancie aj pasívnu vecnú legitimitáciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako služobného úradu policajtov, keď podľa § 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore je Policajný zbor podriadený ministrovi a podľa § 141a ods. 1 zákona č. 71/1998 Z. z. príspevok na bývanie určuje minister vnútra.

11. Odvolací súd súhlasí so žalovaným, že označenie žalovaného v žalobe a ďalších písomných podaniach žalobcov bolo nejasné a túto nejasnosť mal odstrániť súd prvej inštancie postupom podľa § 129 C. s. p. hneď na počiatku sporu, aby bolo jednoznačné, kto je žalobcami za žalovaného označovaný. Výzvu na odstránenie spornosti v označení žalovaného adresoval súd prvej inštancie žalobcom až 1. apríla 2020 a hoci žalobcovia bezodkladne presným označeným žalovaného ako Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vadu žaloby odstránili, zmätok v označení žalovaného v ďalšom konaní spôsobil už sám súd prvej inštancie, ktorý v písomnej komunikácii označoval žalovaného rozporne, raz ako Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, inokedy ako Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Týmto nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie však žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky nebola spôsobená žiadna ujma z dôvodu, že poverený pracovník ministrom vnútra bol vždy oprávnený konať či za Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstva vnútra SR alebo priamo za Ministerstvo vnútra SR, súd prvej inštancie všetky podania ministerstva vnútra akceptoval s argumentáciou v nich obsiahnutých sa v rozhodnutí vyporiadal. Rozhodnutie vo veci samej nie je prekvapivým rozhodnutím pre Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorého zástupca sa dvakrát zúčastnil pojednávania pred súdom prvej inštancie, mal možnosť vyjadriť sa ku celej prejednávanej veci, prednášať svoje stanoviská, návrhy na dokazovanie a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

11.1 Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej rovnosti zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí v sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (porovnaj sp. zn. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04). Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie neporušil právo žalovaného na rovnosť zbraní a právo žalovaného na spravodlivý proces porušené nebolo. Odvolací dôvod podľa § 165 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku žalovaný neuplatňuje dôvodne.

12. Žalovaný rozporne v odvolaní na jednom mieste tvrdí, že sa s označením žalovaného mal súd prvej inštancie vypoariadať bez úkonu žalobcov pri skúmaní splnenia procesných podmienok podľa § 61 C. s. p., hoci nepopiera, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je samostatnou právnickou osobou so samostatnou spôsobilosťou mať práva a povinnosti a z toho vyplývajúcej procesnoprávnej subjektivity a na druhej strane uvádza, že súd musí akceptovať označenie žalovaného žalobcom a skúmať iba to, či označený žalovaný má byť zaviazaný na plnenie, ktorého sa žalobca domáha. Označenie žalovaného v žalobe vychádzajúc z jej textu a pripojených príloh považuje odvolací súd za odstrániteľnú vadu podania, ktorá bola napravená postupom podľa § 129 C. s. p. a ďalšie omyly súdu pri označovaní žalovaného v procesných uzneseniach a písomnostiach nemôžu ísť na ťarchu žalobcov.

13. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je podľa § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor, podľa § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. je ministerstvo právnickou osobou, ktorá má spôsobilosť na práva a povinnosti a podľa § 61 C. s. p. aj procesnú subjektivitu. Pasívna vecná legitímácia žalovaného ako správne uviedol súd prvej inštancie vyplýva z § 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., podľa ktorého je Policajný zbor podriadený ministrovi, služobným úradom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. § 1 ods. 4 písm. b) je ministerstvo a podľa vlastného vyjadrenia žalovaného vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru je to práve Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

14. Odvolací súd žiadnu vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci preskúmaním postupu súdu prvej inštancie nezistil. K označeniu žalovaného sa vyjadril v bode 10 a 11, k namietanej nepreskúmateľnosti rozsudku v bode 8 a konštatuje, že ani jedným z odvolateľov nebol odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku uplatnený dôvodne.

15. Žalobcovia podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku vytýkali súdu prvej inštancie, že nevykonali nimi navrhnutý dôkaz výsluchom svedka Q.. M. H., ktorého žalobcovia považovali v zmysle antidiskriminačného zákona za osobu komparátora, ktorá bola oproti žalobcom nelegitímne zvýhodnená diskriminačným konaním žalovaného vyplácaním príspevku na bývanie vo výške 150,- € mesačne.

15.1 Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 neakceptovanie dôkazného návrhu možno čo do vecného obsahu odôvodnenia založiť len tromi dôvodmi: prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť nemá relevantnú súvislosť s predmetom konania, ďalším je argument, podľa ktorého navrhnutý dôkaz nepotvrdí ani nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže nedisponuje vypovedacou potenciou a naostatok tretím je nadbytočnosť dôkazu vo vzťahu k tvrdeniu, ktoré už bolo s praktickou istotou buď overené alebo vyvrátené (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/56/2020 z 21.10.2020). Q.. M. H. bol podľa zistenia súdu prvej inštancie v dobe, keď žalobcovia navrhli jeho výsluch ako svedka, zaradený na útvare Národnej kriminálnej agentúry, čo je útvar Ministerstva vnútra SR, naproti tomu žalobcovia vykonávajú funkciu policajta na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, čo sú dva odlišné útvary. Q.. M. H. mal byť podľa vyjadrenia zástupcu žalobcov na pojednávaní dňa 28.09.2020 vypočutý k nákladom na bývanie, či má pre neho vyplácaný príspevok na bývanie motivačný charakter na vykonávanie lepšej práce alebo efektivity jeho práce, ktoré skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu nemajú žiaden význam pre prejednávanú vec. Súd prvej inštancie zdôvodnil nevykonanie výsluchu svedka Q.. M. H. v bode 18 odôvodnenia práve tým, že tento nespĺňa kritériá komparátora vo vzťahu k žalobcom pre jeho zaradenie na inom útvare Policajného zboru. Dôkazný návrh žalobcov teda neakceptoval preto, že skutočnosti, ktoré majú byť preukázané výpoveďou svedka Q.. M. H. nemajú relevantnú súvislosť s predmetom konania, keď zákonné kritériá pre odlišnú výšku príspevku na bývanie sú definované aj zaradením príslušníka Policajného zboru na tom ktorom útvare. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil, keď odmietol vykonať výsluch svedka Q.. M. H. z dôvodu, že skutočnosti, ku ktorým mal podľa návrhu žalobcov vypovedať, nemajú relevantnú súvislosť s predmetom konania a dodáva, že výpoveď tohto svedka by bola aj nadbytočná vo vzťahu k tvrdeniu žalobcov, že príslušníkom Policajného zboru zaradeným na útvare Ministerstva vnútra SR v banskobystrickom kraji je priznávaný príspevok na bývanie v sume vyššej než policajtom zaradeným do útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica, keďže žalovaný túto skutočnosť nespochybňuje. Žalobcami navrhnutý dôkaz nebol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku neobstojí.

16. Obe sporové strany bezdôvodne vytýkajú súdu prvej inštancie nesprávne zistený skutkový stav podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku. Skutkové zistenia potrebné pre správne rozhodnutie vo veci uviedol súd prvej inštancie v bodoch 15 a 16. Z nich vyplýva, že žalobcovia sú príslušníkmi Policajného zboru vykonávajúcimi funkciu policajta na útvare Policajného zboru Krajského riaditeľstva v Banskej Bystrici, pod ktorý ako nižšie organizačné zložky patria aj obvodné oddelenia Policajného zboru K. a A. M.. Žalobcom bol podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 dňom 01.07.2017 priznaný príspevok na bývanie iba vo výške 20,- €, čo žalobcovia oproti iným príslušníkom Policajného zboru vykonávajúcim funkciu v rámci banskobystrického kraja považujú za diskriminačné a z tohto dôvodu sa domáhajú vyslovenia porušenia zákazu rovnakého zaobchádzania zo strany služobného úradu počnúc dňom 01.07.2017 a nápravy tohto stavu do budúcnosti uložením povinnosti žalovanému upustiť od diskriminačného konania a za obdobie od 01.07.2017 do 31.08.2020 si uplatnili ako náhradu škody sumu 4 680,- €, čo považujú za násobok sumy 130,- € (rozdiel medzi priznaným príspevkom na bývanie a príspevkom na bývanie, ktorý im mal byť priznaný za rozhodné obdobie od 01.07.2017 do 31.07.2020).

16.1 Žalovaný nepopieral žalobcami tvrdený skutkový stav o výške priznaného príspevku a rozdieloch v príspevkoch na bývanie v závislosti od výkonu funkcie a zaradenia policajta na tom ktorom útvare odvolávajúci sa na zákonnú úpravu a na ňu nadväzujúcu úpravu nariadením ministra vnútra, ide teda o nesporné skutkové tvrdenia a z odvolaní strán sporu ani nevyplýva, v čom má byť skutkový stav zistený súdom prvej inštancie nesprávny.

17. Žiadna zo strán nesúhlasila s právnym posúdením veci, čo vyjadrili odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Žalobcovia tvrdili, že ak súd uznal nerovnaké zaobchádzanie so žalobcami ich služobným úradom za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019, mal dospieť k rovnakému názoru aj za obdobie od 01.02.2019 naďalej a žalovaný sponchyboval záver súdu prvej inštancie, že v zmysle nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 nemohol služobný úrad diferencovať príplatky na bývanie vyplácané príslušníkom Policajného zboru v rôznej výške v závislosti od ich funkčného zaradenia.

18. Ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. a antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z. z., podľa ktorých posúdil súd prvej inštancie vec samú, citoval okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Odvolací súd ich citáciu z dôvodu zbytočnej duplicity neopakuje a z nich vyzdvihuje ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, o organizácii Policajného zboru, § 2a zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý aplikoval súd prvej inštancie podľa bodu 47 odôvodnenia, ustanovenie § 141a zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2019 a po 01.02.2019, § 2 antidiskriminačného zákona definujúceho zásady rovnakého zaobchádzania, § 6 ods. 1, § 9 antidiskriminačného zákona, čím nemieni povedať, že ostatné ustanovenia zákona aplikované súdom prvej inštancie nemali relevanciu pre prejednanú vec, ale keďže odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu treba vnímať ako jeden celok, nie je potrebné znovu uvádzať všetky skutočnosti a názory obsiahnuté už v rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Zásadou rovnakého zaobchádzania sa musí riadiť v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. a § 2a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. aj služobný úrad žalobcov Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z dôvodu, že štátna služba policajtov je obdobným právnym vzťahom ako pracovnoprávny vzťah. Služobný úrad v týchto vzťahoch plní funkciu zamestnávateľa. Služobný plat a príspevky podľa zákona č. 73/1998 Z. z. sa priznávajú príslušníkom Policajného zboru personálnym rozkazom, voči ktorému je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje nadriadený orgán. Z kópií personálnych rozkazov riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo D. a riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D. nad S., z rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A., ktorý rozhodoval o odvolaní žalobcov proti personálnym rozkazom riaditeľov Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo D. a D. nad S. mal súd prvej inštancie za preukázané, že každý zo žalobcov spĺňa podľa § 141a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. nárok na príspevok na bývanie a výška príspevku bola odvodená nielen od zákonných kritérií uvedených v § 141a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ale aj od článku 18 ods. 1, ods. 6 písm. c) a ods. 9 nariadenia ministra vnútra o platových náležitostiach príslušníkov Policajného zboru č. 17/2008 v znení účinnom od 01.07.2017, ktorý okrem zákonných kritérií uvedených v zákone č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2019, podľa ktorých príspevok na bývanie určuje minister v závislosti od miesta výkonu štátnej služby a charakteru činnosti útvaru, rozlišoval policajtov pre účely priznania príspevku na bývanie aj podľa ďalšieho kritéria a to zaradenia policajta v rámci útvaru ministerstva, organizácií a zariadení ministerstva, útvarov Policajného zboru do

konkrétnej funkcie (vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ špecialista, iná funkcia) podľa tabuľky v článku 18 ods. 9 nariadenia ministra č. 17/2008, z ktorej súd prvej inštancie správne zistil, že sa vytvárali skupiny príspevku na bývanie závislé od kraja, v ktorom bola služba policajta vykonávaná, rozlišovacie kritérium tvorili aj útvary Policajného zboru členené na útvary ministerstva, KR PZ, OR PZ a podľa výkonu funkcie boli policajti zaradení do skupín príspevku na bývanie A, B, C a D. Žalovaný odpoveďou z 05.06.2020 oznámil súdu prvej inštancie, že minister vnútra SR v banskobystričskom kraji zriadil útvary Policajného zboru: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v A. A. a Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície A. A.. Do pôsobnosti Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A. patria okresné riaditeľstvá Policajného zboru, v rámci ktorých sú zriadené základné útvary obvodné oddelenia Policajného zboru. Z tabuľky v ods. 9 článku 18 nariadenia č. 17/2008 súd prvej inštancie správne zistil, že príslušníkom Policajného zboru zaradeným na útvare Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v A. A. sa priznával príspevok na bývanie vo výške 120,- € mesačne. Toto zistenie je v súlade aj s odpoveďou žalovaného z 25.08.2020 adresovanej súdu prvej inštancie, kde žalovaný uviedol, že na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru A. A., t. j. na samotnom útvare KR PZ bez okresných riaditeľstiev Policajného zboru a obvodných riaditeľstiev Policajného zboru vykonávajú štátnu službu aj policajti zaradení do skupín príspevku na bývanie podľa článku 18 ods. 4 a 5 nariadenia ministra vnútra SR č. 17/2008, ktorým je priznaný príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019 vo výške 120,- € a 70,- € mesačne (bez vysvetlenia, z čoho vyplýva diferenciácia na 120,- € a 70,- € mesačne).

20. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pre záver, či dodržiava žalovaný zásadu rovnakého zaobchádzania v rozhodnom období od 01.07.2017 do 31.08.2020 bolo potrebné prihladiť na zmenu zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 v § 141a pre účely príspevku na bývanie ustanovoval iba dve kritériá a to miesto výkonu štátnej služby a charakter činnosti útvaru, ale od 01.02.2019 až doposiaľ § 141a znie: príspevok na bývanie určuje minister v závislosti od miesta výkonu štátnej služby, služobných činností, ktoré policajt vykonáva a útvaru jeho služobného zaradenia. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcov, že pridaním kritéria „služobných činností, ktoré policajt vykonáva“ sa vlastne zlegalizoval stav priznávania príspevkov na bývanie podľa nariadenia ministra č. 17/2008, napriek tomu nebolo možné vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcom sa dopúšťal žalovaný v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 tým, že nad zákonné kritériá uvedené v § 141a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. aplikoval pre priznanie príspevku na bývanie u policajtov aj iné kritérium a to ich funkčné zaradenie v rámci útvaru zriadeného ministrom vnútra, čím vlastne nedodržiaval ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktoré umožňovali rozlíšenie príslušníkov Policajného zboru pre účely príspevku na bývanie len v závislosti od ich zaradenia na ten ktorý útvar a miesto výkonu štátnej služby. Iná je situácia po 01.02.2019, kedy zákon ukladá ministrom pri priznávaní príspevku na bývanie prihladiť aj na služobné činnosti, ktoré policajt vykonáva. Znenie zákona č. 73/1998 Z. z. od 1. februára 2019 je výsledkom legislatívneho procesu a prijatie právnej normy v zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 269/2019 z 2. októbra 2019 nemôže naplniť znaky priamej diskriminácie, nepriamej diskriminácie, obťažovania a neoprávneného postihu, pokynu na diskrimináciu alebo nabádania na diskrimináciu tak, ako to chápe zákon č. 365/2004 Z. z. Právny predpis alebo jeho časť môže byť posudzovaný len z hľadiska jeho ústavnosti, t. j. či je v súlade s Ústavou SR. Posudzovanie samotného aktu prijatia zákona zákonodarným orgánom ako protiprávneho konania, ktorým došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona nie je v kompetencii všeobecných súdov. Zákon sa vzťahuje na všetkých príslušníkov Policajného zboru a kým ústavný súd nevysloví nesúlad zákona s Ústavou SR, platí prezumpcia jeho ústavnosti. Porušovania zásady rovnakého zaobchádzania sa mohol žalovaný dopustiť len v období od 01.07.2017 do 31.01.2019 tým, že diferencoval príslušníkov Policajného zboru z hľadiska ich iného postavenia vyplývajúceho zo zaradenia v konkrétnej funkcii, teda iného postavenia, čo je podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. zakázaným dôvodom nerovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných vzťahoch a obdobných právnych vzťahoch. Súd prvej inštancie správne posúdil, že ak má byť výška príspevku závislá od charakteru činnosti útvaru, na ktorom vykonáva policajt štátnu službu, za komparátorov je potrebné považovať príslušníkov Policajného zboru zaradených na tom istom útvare, ktorým podľa vyjadrenia žalovaného je útvar Krajského riaditeľstva Policajného zboru v A. A., pod ktorý patria nižšie organizačné zložky, okresné riaditeľstvá Policajného zboru a obvodné oddelenia Policajného zboru. Pracovisko Národnej kriminálnej agentúry v A. A. patrí pod útvar Ministerstva vnútra SR, čo odôvodňuje podľa zákona č. 73/1998 Z. z. rozlíšenie príslušníkov zaradených do týchto útvarov pre účely príspevku na bývanie do odlišných skupín. Súd prvej inštancie správne porovnával výšku príspevku priznaného žalobcom s príspevkom na bývanie priznávaným príslušníkom Policajného zboru

zaradeným na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru vo výške 120,- € mesačne, čo činí rozdiel na príspevku na bývanie u žalobcov 100,- € mesačne.

21. Žalobcovia tieto skutočnosti súdu prvej inštancie oznámili a preukázali, čím podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. prešlo dôkazné bremeno, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania nedošlo na žalovaného. Súd prvej inštancie v bode 53 odôvodnenia správne uviedol, že žalovaný neposkytol súdu dostatočné vysvetlenie, prečo v prípade žalobcov nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, domnienku diskriminačného konania nevyvrátil a svoje tvrdenia, že jeho konanie sledovalo oprávnený záujem, bolo objektívne odôvodnené, primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takéhoto záujmu nepreukázal. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobcov, že súd opomenul aplikovať princíp opačného dôkazného bremena podľa § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona.

22. K peňažnému nároku uplatňovanému v konaní žalobcovia uviedli, že podľa § 9 antidiskriminačného zákona sa môžu žalobcovia proti žalovanému domáhať nápravy protiprávneho stavu aj uplatnením nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

22.1 Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. V bode 55 odôvodnenia súd prvej inštancie osobitne neuvádza, akým spôsobom skúmal predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, iba všeobecne dôvodí, že žalobcom umožňuje antidiskriminačný zákon využiť aj všeobecné prostriedky ochrany podľa civilného práva, kde podľa generálnej prevenčnej povinnosti je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám a ak niekto túto povinnosť poruší, je povinný vzniknutú škodu nahradiť. Právo na náhradu škody je majetkovej povahy. Pod pojmom škoda sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia. Za porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného považoval súd prvej inštancie jeho diskriminačné konanie, v dôsledku ktorého žalobcom vznikla v ich majetkovej sfére nepriznaním príspevku na bývanie za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019 majetková ujma vo výške 100,- € mesačne. Z tohto dôvodu súd vyhovel žalobe o náhradu škodu čiastočne a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 19x 100,- € každému zvlášť, čo predstavuje rozdiel medzi príspevkom na bývanie, ktorý im mal byť priznaný vo výške 120,- € mesačne a bol priznaný iba vo výške 20,- € mesačne.

22.2 Zo znenia § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona vyplýva záver súdu prvej inštancie, že prostriedky právnej ochrany podľa antidiskriminačného zákona sú upravené len demonštratívne (môže sa najmä domáhať...) a v rámci nápravy protiprávneho stavu môže diskriminovaná osoba žiadať aj poskytnutie primeraného zadosťučinenia, ktorý pojem nie je zákonom č. 365/2004 Z. z. spresnený, v akej forme má byť primerané zadosťučinenie poskytnuté, či za primerané zadosťučinenie je možné považovať aj majetkové plnenie. Odvolací súd je toho názoru, že pod pojmom primerané zadosťučinenie je možné rozumieť aj finančnú náhradu toho, čo v dôsledku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania z majetkovej sféry osoby postihnutej diskrimináciou ušlo. Tento záver vyvodil z ustanovenia § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ktoré umožňuje v prípade, ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, priznať aj ďalší peňažný nárok a to náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za splnenia zákonných predpokladov pre tento nárok.

22.3 Žalobcovia sa nedomáhajú v konaní náhrady nemajetkovej ujmy, ale peňažného plnenia, ktoré s odkazom na § 9 ods. 4 označili za nárok na náhradu škody podľa všeobecných ustanovení civilného práva. I keď súd prvej inštancie bližšie jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka neskúmal, je odvolací súd toho názoru, že peňažnú náhradu ušlého príspevku za bývanie mohol súd prvej inštancie žalobcom priznať podľa § 9 ods. 2, 3 antidiskriminačného zákona vo forme primeraného zadosťučinenia z dôvodu, že jeho základ spochybnený nebol, žalobcom personálnym rozkazom bol priznaný nárok na príspevok na bývanie, jeho výška bola bez problémov vypočítateľná ako rozdiel príspevku na bývanie vyplácaný príslušníkom Policajného zboru zaradeným na útvare Krajského riaditeľstva Policajného zboru SR vo výške 120,- € a príspevkom na bývanie priznaným žalobcom vo výške 20,- €, čo činí 100,- € mesačne. Za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019 správne súd prvej inštancie priznal žalobcom tento peňažný nárok vo výške 1 900,- € každému zvlášť.

23. Žalobcovia osobitne namietali výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku strán sporu na náhradu trov konania s tvrdením, že i keď by nebolo ich žalobe vyhovené, v zmysle rozhodnutia súdu prvej inštancie je potrebné ich považovať za úspešnejšiu stranu v spore.

24. Pre porovnanie pomeru úspechu strán v spore je potrebné dať do pomeru uplatnené nároky žalobou a priznané nároky súdom. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia, že žalovaný vo vzťahu

k nim od 01.07.2017 porušoval a naďalej porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania a nevyplácaním príspevku na bývanie vo výške 150,- € zasahuje do práva žalobcov na priznanie rovnakého príspevku na bývanie, uloženia povinnosti žalovanému upustiť od svojho konania a napraviť protiprávny stav tým, že žalobcom bude priznaný príspevok na bývanie v rovnakej výške ako príslušníkom Policajného zboru služobne zaradeným vo funkcii vyšetrovateľ, starší vyšetrovateľ a starší vyšetrovateľ špecialista pôsobiacim na útvare ministerstva vnútra v banskobystričskom kraji a to do budúca bez obmedzenia dátumom. V tejto časti žaloby uspeli žalobcovia iba čiastočne z dôvodu, že súd prvej inštancie konštatoval porušenie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným vo vzťahu k žalobcom iba za obdobie od 01.07.2017 do 31.01.2019 a žalovanému neuložil povinnosť napraviť protiprávny stav tým, že do budúca zabezpečí priznávanie rovnakého príspevku na bývanie vo výške 150,- € mesačne. Keďže obdobie, za ktoré by mala byť takáto povinnosť žalovanému uložená, nebolo ohraničené dátumom a ide o určovací výrok, nie je možné konštatovať pomer úspechu a neúspechu strán sporu v tejto časti žaloby konkrétnym číslom. Ani v prípade peňažného nároku nie je pomer úspechu a neúspechu strán sporu vyjadriteľný určitým percentuálnym pomerom z dôvodu, že žalobcovia síce za dobu minulú uplatňovali náhradu škody vo výške 4 680,- €, čo považovali za násobok sumy 130,- € za obdobie od 01.07.2017 do 31.07.2020, pričom sa ale dopustili matematického omylu, pretože za obdobie od 01.07.2017 do 31.07.2020 ide o 37 mesiacov, nie 36 mesiacov a 37x 130 je 4 810,- €. Z tohto peňažného nároku bola každému zo žalobcov priznaná suma iba 1 900,- €, čo predstavuje zhruba 40 %, avšak nešlo o konečnú žiadosť o peňažné plnenie, keď žiadali uložiť žalovanému povinnosť vyplácať žalobcom príspevok na bývanie vo výške 150,- € aj do budúca bez časového obmedzenia. Žalobcov teda jednoznačne nie je možné považovať za úspešnejšiu stranu v spore, ktorej by aj pri čiastočnom úspechu v konaní mal byť priznaný pomerný nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie za tohto stavu podľa názoru odvolacieho súdu správne podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. vzhľadom na čiastočný úspech v konaní žiadnej zo strán nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny.

25. Odvolací súd o nároku strán sporu na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žiaden z nich neuspel svojim odvolaním v odvolacom konaní a pre výpočet prípadného pomeru úspechu strán v spore platí to, čo vo vzťahu k úspechu na súde prvej inštancie, že vzhľadom na formulovaný žalobný nárok a výrok rozsudku súdu prvej inštancie presný pomer úspechu a neúspechu strán sporu ani v odvolacom konaní nebolo možné stanoviť.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.); žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).